

teprve toho dne mohlo býti zažalováno o jeho zaplacení. V tento den byla žaloba skutečně podána a to na zaplacení zvýšeného paušálu 4.000 K, a proto jest nárok na zhlodnocení původního paušálu 400 K pro rok 1937 uznati za oprávněný. Že by požadované zvýšení na 4.000 K bylo vzhledem na úmysl stran, jak tento byl podle zjištění nižších soudů projeven při uzavírání dohody ze dne 27. ledna 1937, neúměrně vysoké a nepřiměřené, nebylo žalovanou stranou namítáno; v dovolání se rovněž nebrojí proti jeho číselnému určení, nýbrž jen proti zásadnímu oprávnění k jeho zvýšení.

Čís. 17517.

Žalobě právního zástupce na zaplacení přiměřeného honoráře za zastupování žalovaného nelze rozsudkem pro zmeškání vyhověti, neobsahuje-li žaloba skutkový podklad pro posouzení přiměřenosti požadovaného honoráře.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1939, Rv I 1099/39.)

V žalobě o zaplacení palmárního účtu uvedl žalobce, že žalovaná zůstala mu dlužna jednak hotové výdaje, jednak přiměřenou a dávno splatnou odměnu za právní zastupování, již žalobce vypočítává v žalobě za jednotlivá léta úhrnnými obnosy včetně hotových výloh. První soud vyhověl žalobě rozsudkem pro zmeškání. Odvolací soud zamítl žalobu pro tentokráte. Důvody: Smlouva o převzetí zastupování právním zástupcem jest smlouva o dílo. Advokát není sice povinen, aby vydal svému klientu specifikovaný podrobný účet za jednotlivé pracovní úkony. Musí však jednotlivé práce v účtě určitě označiti a odměnu za ně může účtovat úhrnně. Žaluje-li pak advokát na zaplacení své odměny a výloh, je třeba, aby v žalobě uvedl tyto okolnosti rozhodně pro výši účtu, jehož přiměřenost posoudí soudce na základě vlastních odborných znalostí volným uvážením podle námahy a času, kterou účtované úkony vyžadovaly (§§ 76, 226 c. ř. s., Sb. n. s. č. 2286, 3097, 5984, 6453, 10168, 11375). V souzeném případě omezil se žalobce v žalobě na údaj paušálních honorářů za jednotlivá léta; že tyto paušální obnosy jsou obsaženy v účtech co do jednotlivých prací specifikovaných, žalované zaslaných a bez námitek přijatých, nebylo vůbec tvrzeno. Podle kusých žalobních údajů je sice jisto, že žalobce má nárok na odměnu a hotové výlohy. Jejich výši nelze však podle údajů žaloby tentokráte vypočísti, neboť jednotlivé práce nejsou v žalobě určitě označeny a účty neznámého data, jichž se žalobce dovolával jen k důkazu, nebyly k žalobě připojeny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel v rámci jedině uplatňovaného dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s. vytýká napadenému rozsudku nesprávnost právního posouzení v otázce přiměřenosti honoráře, ježto přiměřenost ta znamená, že

konal práce vyúčtované podle advokátního tarifu a že přiměřenost ona nepodléhá volnému uvážení soudcovskému a tvrzení, že honorář jest přiměřený, jest skutkovým tvrzením, které v případě rozsudku pro zmeškání postačí jako podklad pro výši žalobního nároku. Výtka ta není však odůvodněna. Tvrzení dovolatelovo v žalobě, že žalovaný jí dluží přiměřený honorář, není pokud jde o přiměřenost skutkovým tvrzením, neboť přiměřenost honoráře jest úsudkem a závěrem, který lze vyvoditi ze skutkových okolností zjišťujících zvláště, v jakých právních nebo jiných věcech a jakým způsobem byly vykonány práce, za něž se honorář účtuje. Jde tedy o otázku právní, kterou musí řešiti soud v případě rozsudku pro zmeškání na podkladě skutkových tvrzení v žalobě obsažených. V souzené věci takového dostatečného podkladu v žalobě nebylo a ani výtka dovolatele v dovolání, že tvrzená přiměřenost odměny advokátovy znamená přiměřenost podle advokátního tarifu, není správné již proto, že advokátní tarif neupravuje sazby pro mimosoudní zastupování, z něhož však podle tvrzení žaloby požadovaný honorář také pochází.

Čís. 17518.

Nelze-li podle zdravotního stavu poškozeného v době před úrazem, jakož i z povahy jeho zaměstnání (zednického políra), které záleží převážně v činnosti dozorčí a nevyžaduje mimořádného vypětí tělesných sil, usuzovati na to, že by pracovní schopnost poškozeného byla vlivem stáří v době dosažení 65 roku věku taková, že by poškozený neměl již možnosti dalšího výdělku za dosavadních nebo jen snížených podmínek, nelze závazek škůdce k placení důchodu omeziti na dobu do 65. roku věku poškozeného.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1939, Rv II 235/39.)

Žalobce (zednický polír), jenž byl poraněn nákladním autem žalovaného, domáhá se na tomto náhrady škody a to na bolestném 40.000 K, na ušlém výdělku za 36 dní v nemocnici ztrávených po 21 K denně, t. j. 756 K, diferenci mezi úrazovou rentou a výdělkem od 1. ledna 1936 do 30. listopadu 1936 per 216 K měsíčně za 11 měsíců, 2.376 K, a od 1. prosince 1936 do budoucnosti měsíční rentu 216 K. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic do výše zjištěné škody, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Důvod podle § 503 č. 2 c. ř. s. spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud nepřipustil důkaz znalcem lékařem o tom, že pracovní způsobilost žalobcova vlivem stáří musí v budoucnosti zanikati, až zanikne úplně. Avšak neprávem. Neboť znalci lékaři se již přece vyjádřili ve svém posudku, že od 1. prosince 1938 bude žalobce invalidní 50%, kteroužto 50% invaliditu je přičísti z polovice stáří a z polovice úrazu; přihlíželi